

Ägidius Zsifkovics
eisenstadti (Ausztria) püspök homiliája
SZENT IMRE-TEMPLOM (SZENTIMREVÁROS)

Bosco Szent János, a fiatalok apostola és a szalézi rend alapítója 1862. május 30-án, a torinói oratórium kápolnájában, az esti ima után egy látomásról beszél, amit átélt. Összegyűlt munkatársai és a gyerekek aggódva hallgatták.

„Képzeljétek el, hogy kint vagyunk a nyílt tengeren. Megszámlálhatatlanul sok hajó van rajta, amelyek tengeri csatához sorakoztak fel. Mindenféle fegyverrel, gyújtószerkezetekkel és könyvekkel vannak felszerelve. Ezek a hajók egy másik, nagyobb hajó felé tartanak, és megpróbálnak abban kárt tenni, azt felgyújtani. A nagy hajót azonban sok kis csónak kíséri, amelyek védik az ellenséges flottától. De erős ellenszél van, és úgy tűnik, hogy a háborgó tenger a támadóknak kedvez. A viharos tengerben két oszlop áll. Az egyik a Szeplőtelen Szűzanya szobra áll ezzel a felirattal: *Auxilium christianorum* – keresztények segítsége; a másik, magasabb oszlopra ez van írva: *Salus credentium* – a hívek üdvössége. A pápa a megtámadott hajó kapitányaként felismeri az ellenség dühét és azt a veszélyt, amelyben az Egyház van. Megpróbálja a hajót a két oszlop közé kormányozni. Az erős támadás ellenére mindkét oszlophoz, Máriához és az Eucharisziához, oda tudja erősíteni a hajót.”

Mit akar nekünk Bosco Szent János álma mondani? A nagy hajó az Egyházat jelképezi. Az őt kísérő kisebb hajók a hívek, az ellenséges hajók a sátán követői, a tenger a világ. A két oszlop Mária tiszteletét és az Eucharisziát jelképezi. Egy látomás, amelynek képei ma már nem annyira ismerősek számunkra, és mégis sokat mondanak. Mária születésének mai ünnepe a két oszlopra irányítja figyelmünket, Máriára és Jézusra, aki jelen van az Eucharisziában. Mária szülte őt, Jézust, édesanyaként a testében hordozta, megélte és továbbadta örömhírét, és ma is hozzá vezet az őt keresőket. Mária az első Christophora – Krisztus-hordozó, aki a világba hozta Jézust, és ő az első Hodegetria – Jézusra mutató (Istenszülő), aki számunka megnyitja az utat Jézushoz.

Az Egyháznak és a keresztényeknek ma is, világunk mozgalmas és viharos tengerén, szükségük van mindkét oszlopra. A kihívásokat és a túlhajszoltságot, az ellenségeskedést, az üldöztetést és a közömbösséget csak akkor lehet elviselni és legyőzni, ha van iránymutatás és biztos alap. Egy sekrestyébe visszahúzódó Egyház, amely elfordul a világtól és az emberektől, amely már nem közvetíti Jézus üzenetét, jelentéktelenné válna. A keresztények arra hivatottak, hogy formálják a világot, az embereket, feltűnés nélkül, de evangelizáljanak, ne keserűen, hanem az öröm szolgálaként. Éppen ezért kell a keresztényeknek tekintetüket az Eucharisziában jelen lévő Jézusra és Máriára emelniük, aki életünk pártfogója. Az ő kezébe tehetjük gyakran ellentmondásos életterveinket, és nem veszítjük el a célt.

Nézzünk az első nagyobb oszlopra, az Eucharisziára!

Az Eucharisztia nélkül nem létezik az Egyház. Az Eucharisztia nem az Egyház terméke, az Egyház találmánya. Nem is manna, amely az égből hullik, hogy a pusztai életünk zúgolódását csillapítsa. Az Eucharisztia elsősorban Isten állandó törődése azok számára, akik órá éheznek. Az Eucharisztia Isten megfogható, önmagát odaajándékozó szeretete. Az Eucharisztia Isten igazsága, aki soha nem hagyja el ezt a világot, Jézus Krisztusban a testvérünk lett mindörökre. Az Eucharisztia titka nagyobb minden teológiai megközelítésnél és filozófiánál. Az élet és a szeretet Istene ismeri az ember éhségét, önmagát adja nekünk, kiszolgáltatja magát nekünk, kezünkbe adja magát. Az Eucharisziában törekenynek mutatja magát. Olyannak, aki nem ígér és vigasztal, hanem teljesen kiszolgáltatja magát nekünk. Az Eucharisziáról bármit mondunk, az korlátozott. Az Eucharisziát élni és ünnepelni kell. Az Eucharisziát magunkhoz kell venni.

Tabernákulum nélkül, Isten jelenléte nélkül a templomaink pusztán rendezvények helyszíneivé, múzeumokká válnának, és a „szentségük” veszne el.

Eucharisztia nélkül éhenhalnánk az úton.

Eucharisztia nélkül keresztény életünk csak erkölcsi erőfeszítés, iránnyultság, etikai kötélhánc, jámbor életvitel lenne.

Az Eucharisztia azt jelenti: Isten veled van, belép az életedbe, részese lesz az életednek, ő a te életed. Te hívőként monstancia vagy, egy élő edény, amely Istent hordozza, akkor is, ha ez az edény törekeny, néha koszos és gyakran horpadt, sérült.

Az Eucharisziát és az életet nem lehet különválasztani. Már nagysütörtökön az utolsó vacsorán, az Eucharisztia alapításakor megmutatta Jézus tanítványainak, hogy ez az étkezés és a lábmosás összetartoznak. Aki az Eucharisziát magához veszi, az elkötelezi magát mások szolgálataira. Az eucharisztikus élet jellemzői: odaadás, hála, szolidaritás, nyitott szív, segítőkész kezek, áldozatkész lábak, a másokra való odafigyelés és Isten kézzelfogható valósága a hétköznapi életben. Az Eucharisztia nem kér tőlünk, emberektől ellenszolgáltatást, hanem az Isten meghívása felénk: itt van, nem hagy magadra, melletted van mint Emmánuel, úton van veled. Ferenc pápa – akit néhány nap múlva itt, Budapesten zárandokként köszönhetünk – mondta: Az Eucharisztia a bűnösök kenyere, Isten vándorló népének mannája, nem a szentek jutalma. Jézus az élet kenyere, nem köret. Az Eucharisztia ünneplésekor nincs múlt, jelen és jövő, hanem Isten országa már jelen van, az Istennel való egység valósággá válik, és a vele való élet legyőz minden határt.

Örvendetes, hogy az Eucharisztikus Kongresszust, még ha a pandémia miatt egy év halasztással is, de Szent István országában és közös védőszentünk, Szent Márton szülőföldjén, itt, Pannónia területén, meg lehet tartani.

1938-ban, 83 éve volt itt, Budapesten az első eucharisztikus kongresszus. Abban az időben a virágzó nacionalizmus és totalitarizmus miatt sokan nem vehettek részt, a környező országokban nem is tudósítottak róla.

Az azóta történtek után feltehetjük a kérdést: mi az erősebb? Hatalom, háború, fajgyűlölet, nemzeti szocializmus, kommunizmus, vagy Isten, aki minden ideológián kívül áll?

Ebben a világjárvány által megosztott, sújtott és átértékelt világban és társadalomban, nekünk, keresztényeknek erről az Istenről kell beszélnünk, és az ő jelenlétéből kell élnünk. Az Isten iránti közömbösség az emberek iránt is közömbössé tesz bennünket.

Nézzünk az Eucharisziára, ünnepeljük a közösségeinkben, éljük meg a szentségimádást, és vegyük magunkhoz, hogy legyen erőnk másokat, a szükségét szenvedőket szolgálni.

Nézzünk a második oszlopra, Máriára!

A Szentírás viszonylag kevés konkrétumot ír róla. A názáreti házban csendes és hallgató, a kánai menyegzőn gondoskodó és segítő, a Gol-

gota felé vezető úton szenvedő, húsvét tanúja és az Egyház édesanyja az apostolokkal az utolsó vacsora termében. Semmi sem idegen tőle. Ma sem.

Mária születésnapján mi, keresztények kérdezzük meg, és érezzük kötelességünknek a következőket:

- Van füled, hogy meghalld Isten szavát és üzenetét?
- Látod embertársaid szükségét, és kész vagy csillapítani azokat?
- Istentől várod a segítséget a válságban, nehézségekben, életed nagy kérdéseiben?
- Imádságos kapcsolatban vagy Jézus Krisztus Istenével, beszélsz hozzá, élő barátságban vagy vele, nyitott vagy Szentlelkére, az Egyházban való működésére, hiszel abban, hogy mi, az Egyház jobba tudjuk tenni ezt a világot?

Mária, aki nővérünk a hitben, arra tanít minket, keresztényeket, hogy vegyük komolyan a keresztségkor kapott hivatásunkat. Arra tanít, hogy álljunk Isten szolgálatára, és alapozzuk rá életünket.

Mária ezt mondja nekünk: ne menj el segítséget szenvedő embertársad mellett, mint a pap és a levita, hanem tégy úgy, mint az irgalmas szamaritánus, légy segítőkész, akkor is, ha a másik ember idegen, hajléktalan, üldözött, menekült. Mária a keresztség alatt megmutatja, hogy a keresztények nem „kirakat-keresztények”, akiknek a hite szokásokon és hagyományokon alapszik, hanem éppen a bajban, szenvedésben, reménytelenségben és a halálban kell megőriznünk a hitünket.

Mária arra bátorít, hogy ne hanyagoljuk el az imádságot és a keresztény közösséget. Családjaink és egyházközségeink legyenek az utolsó vacsora terme: az imádság és a Szentlélek befogadásának helye. Sok keresztény elfelejtett imádkozni, elhagyták az Egyházat, Isten idegen és közömbös lett számukra – ezért Mária kérése aktuális, meghívó és kihívó kérés számunkra.

Testvérek, ahol az Eucharisziát ünneplik, és ahol Máriát hitben való testvérként fogadják el, ott már elkezdődött a jövő: az élet jövője, Isten országának jövője.

Az Egyháznak akkor van jövője, ha Máriára és Jézusra néz!

Nézzünk Jézusra az Eucharisziában és Máriára, és akkor zarándokunk viharos tengerén is biztosan elérünk a kikötőbe!